

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

VI. De communione sub vtraque specie.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

factus : seque potius cum Papis purum sanguinem, quam cum Zuinglianis purum vinum malle. At contra idem plusquam ducentis locis dicit panem manere panem, & vinum manere vinum. In libello de Eucharistia adoratione, & alibi quoque, docet Christum in Eucharistia esse adorandum. Non panem tantum, inquit caelestes seu fanaticos Prophetas, sed Corpus Christi in pane habemus. At ab hac ille sententia post discessit, ut ex Locis Communibus Philippi Melancthonis, & Confessione V. Vitebergensi apparet, vbi dicit, Corpus ibi extra manducationem esse non posse. Eoque se nullum diem festum magis odisse, quam eum qui Corporis Domini appellatur. Quod si panis in Eucharistia maneat, idololatriam committere eos qui adorant. Eadem ratione idololatriæ & illi censendi fuerint, qui ad pedes Salvatoris nostri in his terris ad salutis nostræ opus peragendum commorantis sese abiecerunt, ut qui vellem qua humanitas eius amicta erat, adorarent. Hic vero horribilem illam Sebastiani cuiusdam Lutherani nota blasphemiam, dicentis, qui Christum in Eucharistia adoret, diabolum adorare.

VI. Odiosa illa de duabus speciebus à Bohemis primum mora disputatio & contentio Luthe- ro mitum in modum initio displicebat. Ait enim, Communicationem sub duabus speciebus probati quidem esse exempli, si per Concilij decreta aliter statutum non sit; quia tamen Christus hac in re nihil tamquam necessarium ordinauerit, pacis magis esse habendam rationem utpote à Deo nobis mandata, quam de speciebus contentionem suscipiendam. Neque probare se posse, ut Sacramentum Laicis sub vna aut altera specie porrigatur, nisi id fiat ex Concilij decreto. In libro De Captiuitate Babilonica ait, eos qui Sacramentum sub vna tantum specie percipiant, non peccare: licet in Sermonibus suis & scriptis quibusdam, ac præcipue in Epistola Consolatoria ad Hallenses contrarium affirmet, scilicet, sub vna specie Sacramentum hoc bona conscientia percipi non posse, hacque occasione magnam hominum multitudinem in infernum precipitatam. Immo quum Papa id prohibuerit, in eius contemptum sub duabus speciebus omnino esse communicandum. Vide nihilominus quomodo idem in libro cui titulus est Declaratio Eucharistia, &c. loquatur, ac conscientiam suam deuudet, vbi dicit, Numquam hanc suam fuisse sententiam aut intentionem, quod scilicet Episcopi propria auctoritate Communionem sub duabus speciebus distribuere possint, nisi id

à Concilio generali ita sit decretum. Postea vero longe aliam, verè Christianam scilicet, & Antichristi præcursoris dignam sententiam amplexus, non iam pacem Ecclesiæ, ut supra præ se ferebat, desiderans, sed meram discordiam & contentiones spirans, scribere non dubitauit, Si forte Concilium statuerit Eucharistiam sub duabus speciebus accipiendam, non esse quidquam in hoc mudo ob quod id facere, aut ut à suis fiat permittere velit; sed e contrario in Concilij despectum, vna specie contentos fore; immo potius, quam duabus speciebus utantur, tam vnam quam alteram dimissuros; & eis qui duabus ex Concilij auctoritate, vti fuerint, anathema dicturos. Sic homo ille in Captiuitate sua Babilonica desperandus loquitur, qui tamen postea in Ecclesia sua Communionem sub vtraque specie instituit, Laicis, ut aiebat, non minus quam sacerdotibus necessariam; quamvis antea sæpe Hussitarum & Calixtinorum in eo errorem reprehenderit. Sed non ei in mentem venit quod contra Emserum & alibi scripserat, Qui in materia religionis sibi ipse aduersetur, & vel in vno tantum articulo mentiat, à Deo eum non esse. De coniugio sacerdotum familiarum sentit ac scripsit. Quum enim ferre non posset articuli huius seu controuersia: decisionem ad Concilium remitti, in epistola ad Nobilitatem Germanicam impudentissime ait, si de Sacerdotum coniugio Concilium aliquid statuerit, atque indulgere voluerit, se sacerdotibus permissurum, ut potius tria scorta habeant quam vnam uxorem ducant.

VII. Lutherani vero ut Magistri sui inconstantiam colore aliquo velent, aiunt ecclesiam ab eo non simul & semel, sed sensim ac pedetentim adificatam; neque Deum ab initio statim ei omnia reuelasse. Et ipse Lutherus alibi orat, ut si quando erret, sibi ignoscatur, ut qui solus sit, ac tanto oneri ferendo impar. Quasi Spiritus S. ei cui gratiam suam præstare vult, ex dimidia tantum parte veritatem & dimidia falsitatem reueler. Atqui, ut Ambrosius dicit, (a) momenta gratia Spiritus S. nequaquam tarda sunt: Dei opera perfecta sunt: & ut inquit scriptura, Deus numquam è dimidio conuersis (b). Sed occurrunt, mirum videri non debere quod Lutherus paullatim à Spiritu S. illustratus sit, quum etiam Christus Saluator noster in dies profecerit, nec omnia

caele.

a In Lucam. b Deut. 32.